

Stefano Beni

BUMERANG

Jednog dana, neočekivano, gospodin Remo je počeo da mrzi svog psa.

Nije bio zao čovek. Međutim, nešto je u njemu puklo od kada je postao udovac. Izgubio je ženu i ostao mu je pas, mali kobasičasti dodžer, debeo i crnkast, sa ušima slepog miša. Zvao se Bum, odnosno Bumerang, jer je vraćao nazad svaku stvar koju bi mu bacali, hitro i istrajno. Nekada su gospodin Remo i Bum zajedno išli u duge šetnje i pričali o ljudskom i psećem svetu, o Dekartu i Rin Tin Tinu¹. Među njima je vladalo veliko razumevanje. Ali sad više nisu razgovarali. Gospodin bi sedeo u fotelji gledajući u prazno, a Bum bi se šćućurio kraj njegovih nogu, gledajući ga s beskrajnom privrženošću.

Bio je to onaj pogled apsolutne odanosti i totalnog poverenja koji je gospodin Remo naročito mrzeo.

Svet nije bio ništa drugo nego gubitak, samoća i bol. Kakav smisao je na ovoj užasnoj planeti imalo to nerazumno stvorenje, koje je mahalo repom i skičalo od radosti, i ispunjavalo svojom sladunjavom preobilnom ljubavlju ožalošćeni dom?

Gospodin prestade da hrani psa. Ostavljao ga je i po dva dana bez hrane. Ali Bum je nastavljao da ga prati s ljubavlju. Kada je gospodin Remo sedao za sto da jede, pas nije tražio ništa, niti se približavao, gledao je s umerenom znatiželjom, a u očima mu je pisalo: ako ti jedeš, e pa dobro i ja ću se zasititi. I što se gospodar više kljukao, razmetljivo i bučno, sve nežniji je postajao Bumerangov pogled. A kada je konačno pas bio nahranjen, nije mah-nito trčao prema činiji, ne... staloženo i zahvalno je mahao repom kao da napominje: sigurno imaš dobre razloge ako si me naterao da gladujem, zahvaljujem ti danas što si se setio.

Gospodin, verovatno otrovan poslednjom kapi griznje savesti, se razboleo. Dobio je visoku temperaturu, a Bum je bdeo nad njim. Noću, skoro u delirijumu, gospodin Remo se budio i video razrogačene i nežne pseće oči, i dugačke načuljene uši, kao antene. I činilo se da govori: i smrt ću ugristi, gospodaru moj, ako ti se približi. U već spaljenoj duši gospodina Rema, mržnja prema toj bezgraničnoj ljubavi je porasla. Nije izvodio psa četiri dana u šetnju.

Bum je šapom otvarao vrata terase i tamo je diskretno piškio. Sveo je svoj metabolizam na dvadeset kapi urina i jedno fekalno zrno svaka dva dana. Nije lajao, niti je davao znake nervoze, samo bi povremeno gledao u vrt sa prozora ispuštajući mali frktaj, kao nostalgican uzdah, ali ništa više...

Gospodin se oporavio i čim je stao na noge, bez ikakvog razloga, šutnu psa. Bum se sakri ispod kreveta i gospodin Remo se postideo.

Pozva ga, i pas dođe. Gospodar ga pomilova lažno i protiv volje i reče:

- Bum, moram te napustiti. Žao mi je. Ne mogu više da se brinem o tebi. Štaviše, pre-zirem te, ali ti to nisi u stanju da shvatiš.

¹ Rin Tin Tin – ime poznatog psa, nemačkog ovčara, protagoniste brojnih filmova i priča za decu. (Prim. prev.)

Pas ga je gledao sa beskrajnom ljubavlju i odanošću.

Zašto ga nije poverio odgajalištu pasa ili nekom poznaniku? Zbog lenjosti, pre svega. Ali i zbog toga jer se sećao rečenice svoje supruge. Rekla mu je: Remo, ako umrem, molim te, ne ostavljaj našeg Buma samog.

Remo se tad naljutio zbog te rečenice: kako je mogla da sumnja u to?

A u stvari, jadna Dora, ona je dobro poznavala zrno zlobe u srcu svog supruga.

Napustila ga je.

A ostavljajući psa, on se sad na bezuman način revanširao sudbini.

Tako gospodin Remo uze auto i odvede Bumeranga van grada, na veliku poljanu gde su se često zajedno igrali.

Gospodar je koraćao iza, pas ispred.

Remo primeti karakterističan aritmičan Bumov hod. Na svakih dvanaest koraka je šepao, podižući zadnju šapicu kao da je tlo peklo.

Često su on i žena smatrali kako je ovaj hod smešan i neodoljiv.

Sada je gospodar s gađenjem posmatrao ljuljanje debele Bumove zadnjice.

Stoga, kad su bili daleko od radoznalih pogleda, veza ga za drvo i ode ne osvrćući se.

Vratio se kući i kuvao je brižljivo, kako dugo nije činio.

Šutnuo je Bumovu činiju u čošak.

Uzeo je povodac i korpu i bacio ih u smeće.

Ali te noći oko tri, ču grebanje po vratima. Bio je to Bumerang.

Pomalo prljav i mokar, skoči na njega sav veseo, i napravi krug po kući da bi izrazio svoju radost. Ništa nije sumnjao. Nije bilo mesta za izdaju u njegovom jednostavnom i četvoronožnom srcu.

Gospodin Remo nije spavao od besa. Sanjao je masakre nad fokama i šubare skitnica.

Sledeće noći, ubaci Buma u auto, pređe sto kilometara autoputa i ostavi psa na parking u autogrila.

Vrati se i ode u bioskop. Gledao je film sa praistorijskim čudovištem koje izlazi iz leda i teroriše čitavu Ameriku. Primetio je, u jednoj sceni, da je čudovište mlatilo repom baš kao Bumerang. Čudovište je likvidirano ubistvenim udarima dijaloga i raketnog oružja. Gospodin Remo je slatko spavao. Sledećeg dana je u supermarketu sreo gospođu, vlasnicu keruše Tomazine, Bumerangove prijateljice.

- Gde je Bum?

- Avaj – reče gospodin Remo i raširi ruke. Gospođa teatralno spusti ruku na usta. Nije pitala ništa, ispoštovala je njegovu rezervisanost. Ovlaš svojom rukom dotače gospodinovu.

- Verujem da vam to pričinjava veliki bol.

- Upravo tako – odgovori gospodin Remo.

Vratio se kući. Dok se penjao stepenicama, čuo je blag ali karakterističan zvuk. Kandže po mermeru.

Bumerang je stajao na međuspratu.

Gospodin se zatvori u kupatilo i ostade da sedi na klozetskoj šolji čitavu noć. Kroz mutno staklo na vratima, naslućivao je karakteristično Bumovo obličje kako čeka.

U praskozorje pas zagreba po staklu, zabrinut.

- Odlazi, prokletniče – zareža čovek.
Pas mahnu repom. Njegov gospodar je, najposle, bio živ.

Dva dana kasnije, gospodin Remo je ponovo uzeo auto, vozio je čitav dan i sa psom je stigao na obalu mora. Tu je seo na trajekt. Dok su se neka deca igrala sa Bumerangom, jedan gospodin reče:

- Blago vama jer možete da ga povedete na odmor. Moj je suviše velik. Vidi se da ste bliski.

- Baš je tako – reče gospodin Remo.

Bio je sumrak. Gospodin povede Bumeranga na plažu, i baci mu štap u more. Bum je plivao, vratio se na obalu i, naravno, gospodara nije više bilo.

Gospodin Remo, na trajektu za povratak, proždra dva konjaka i smuču mu se.

Prošlo je nedelju dana. Gospođa koja je videla Bumeranga kad se vraćao prvi put, raspitivala se o ponovnom nestanku.

- Avaj – reče gospodin Remo – oporavio se, a onda mu se stanje opet pogoršalo.

Gospođa napravi skrušeno lice, a i keruša Tomazina je pustila suzu, možda iz sažaljenja možda zbog štenećaka.

Bila je to tužna nedelja za gospodina Rema, ali sigurno ne zbog toga što mu je nedostajao Bumerang. Štaviše, uočio je da su u stanu tepih i kauč smrdeli na psa te ih je naparfemisao.

Gospodin Remo je bio tužan jer se pokvario televizor.

Majstor je konačno stigao.

Petljao je, pričao o svemu i svačemu, kad ugleda Bumerangovu činiju.

- Imate psa? – reče.

- Više ne.

- Ja, međutim, sada imam jednog, i zaista je problem. Zamislite, bio sam na odmoru na moru. U povratku, na trajektu, debeljuškasti i ružnjikavi pas mi je uskočio u auto. Moja deca govore: daj tata, to je napušteno psetance, zadržimo ga, zadržimo ga. Znae kakva su deca...

- Naravno – reče gospodin Remo.

- Uglavnom, sad je tu dole u autu, tražim nekog kome bih ga dao, da vi možda ne znate koga?

- Koje je boje pas? – upita gospodin Remo strahujući.

- Crne. Sa dva uveta kao kod slepog miša.

Majstor izađe. Televizor je radio. Gospodin Remo je seo, ali nije gledao u ekran. Gledao je u vrata...

Za koji trenutak, čuo je grebanje kandži.

Gospodin Remo se seti starog filma iz svog detinjstva, sa živim sahranjenima i leševima koji su izlazili iz groba. Ali to nije bilo ništa u odnosu na užas ovog trenutka. Bumerang, nežni zombi se vratio. Još deblji, jer su ga deca nakljukala. I posmatrao ga je, sa nepromenjenom ljubavlju, privrženosti i poverenjem, i drugim plemenitim osećanjima.

- Ama hoćeš li shvatiti da sam te napustio? – vikao je gospodin Remo.

- Mora da postoji neki razlog, voliš me, i ja ti opraštam, i volim te više nego ranije – odgovori pas repećom azbukom.

Tad gospodin Remo pripremi savršen plan.

Planirao je da promeni državu, čak i kontinent zbog dugog putovanja. Mozgao je o tome neko vreme. Podigao je ušteđevinu, kupio sebi belu jaknu i slamnati šešir. Jednog jutra zaključao je Bumeranga u kuhinju, i otputovao.

Seo je na avion i leteo četrnaest sati.

Kada je izašao iz aviona, već se osećao drugačije i tropski. Kad je podizao prtljag, primakao se sasvim blizu neke preplanule devojke i osmehnuo joj se.

Da, bio je daleko, daleko od svega. Miris mora i sunca, ne psa.

Tada primeti čudan prizor.

Neka gospođa je plakala kraj dvojice policajaca. Pokazivala je na kavez za pse, tek istovaren sa aviona.

- Ali nije moguće – vikala je piskavim glasom – gde je moj Rufus!

- Gospođo, smirite se – govorio je policajac češkajući se po glavi – nemoguće je da se dogodilo to što vi govorite...

Zainteresovan, gospodin Remo se približio.

Čuo je policajca kako priča sa nadležnim za izgubljene prtljage.

- Dogodilo se nešto veoma čudno. Gospođa je po propisu poslala svog psa, u kavezu u tovarni prostor aviona. Ali sad kaže da ta životinja nije njena.

- Nemoguće...

- Moj pas je irski seter – reče gospođa kroz plač – ovo je neki mali debeli i grozni pas. Dobro se sećam da je, na polasku, kružio slobodno po aerodromu.

- Gospođo, hoćete da kažete da vam je neko zamenio psa?

- Ma da – smejao se nadležni službenik za prtljag – ili je možda psetance otvorilo kaveščić i zamenilo mesto sa vašim psom.

- Ne budite ironični – reče gospođa – vi ne znate koliko su psi inteligentni!

Gospodin Remo nije čekao da otvori kavez. Trkom, vukući kofer na točkiće, pobeže hodnicima aerodroma, i ču za leđima mahniti galop Bumeranga koji ga je pratio. U letu sede u taksu i reče:

- Hotel Tropikana, odmah, punim gasom.

- Ne mogu senjor – reče taksista – ispred auta leži neki ružan pas koji mi ne da prođem.

Gospodin Remo se pope u svoju sobu, na poslednjem spratu hotela. Otvori terasu. Bumerang je zadovoljno njuškao itison.

Gospodin Remo skinu belu jaknu i šešir.

Gledao je more i daleki horizont.

Uze zalet i skoči.

Poslednje što je video bio je Bumerang, debeo i zbijen kao projektil, koji je padao uz njegov bok, sa pogledom obožavanja. Nova igra gospodaru?

Lokalna štampa je posvetila i naslov tužnoj i potresnoj priči.

Sahranili su ih zajedno.

(S italijanskog prevela **Marija Kajtez**)